

Ο όσ. Γεράσιμος Ιορδανίτης & το πληγωμένο λιοντάρι

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μισό μίλι από τον άγιον Ιορδάνη τον ποταμό βρίσκε-ται η Λαύρα, η ονομαζόμενη του αγίου αββά Γερα-σίμου. Όταν επισκεφτήκαμε αυτή τη Λαύρα, οι Πατέ-ρες που ασκήτευαν εκεί μας είπαν πολλά γι' αυτόν τον μεγάλο άγιο.

Μια μέρα, που περπατούσε ο Γέροντας στην ακροπο-ταμιά του ἁγίου Ιορδάνου, τον συνάντησε κάποιο λιον-τάρι που πονούσε το πόδι του και βογγούσε· εἶχε πατή-σει ἓνα καλάμι, που εἶχε μπει ἄσχημα μέσα στο πόδι του, το οποίο κακοφόρμισε, και πρήστηκε ἀπὸ το πολὺ πύο. Βλέποντας το λιοντάρι τον ἅγιο Γέροντα, τον πλη-σίασε και του ἔδειχνε το πρησμένο πόδι του με το μη-γμένο καλάμι, και με τα βογγητά και τους κλαυθμηρισμούς τον παρακαλοῦσε να το γιατρέψει. Μόλις εἶδε ο Γέροντας το πρησμένο πόδι του λιονταριού που τόσο πονούσε, γονάτισε, κ' ἔκανε το γιατρό: ἐπίασε το κονεμένο πόδι, ἄνοιξε το ἀπόστημα προσεχτικά, κ' ἔβγαλε τη

σκίζα απ' το μπηγμένο καλάμι. Ύστερα καθάρισε καλά όλη την πληγή, και άφησε το λιοντάρι να φύγει. Όμως, το λιοντάρι, θεραπευμένο τώρα, δεν ήθελε ν' απομακρυν-θεί από τον γέροντα: όπου και να πήγαινε, τον ακολουθούσε πιστά, σαν τον πιο γνήσιο μαθητή του· τόσο πολύ,

που ο Γέροντας θαύμαζε πραγματικά την ευγνωμοσύ-νη του θηρίου. Έτσι, μια που δεν έφευγε από κοντά του, ανέλαβε ο Γέροντας να το τρέφει όσο μπορούσε, δίνοντάς του ψωμί και βρασμένα όσπρια.

Η Λαύρα είχε κ' ένα γαϊδουράκι, για τις ανάγκες των μοναχών, καθώς χρειαζόταν να κουβαλάνε το νερό από τον άγιον Ιορδάνη, απ' όπου έπιναν. Το ποτάμι απέχει από τη Λαύρα ένα μίλι. Συνήθιζαν, λοιπόν, οι πατέ-ρες της Λαύρας να δίνουν το γαϊδουράκι στο λιοντάρι, για να το βόσκει στην ακροποταμιά. Μια μέρα, που το γαϊδουράκι έβοσκε με τη συντροφιά του λιονταριού, έτυχε ν' απομακρυνθεί βόσκοντας σε αρκετήν απόσταση. Εκείνη την ώρα περνούσαν κάποιοι καμηλιέρηδες από την Αραβία, βρήκαν το γαϊδουράκι μοναχό και το πήραν μαζί τους. Όταν ήρθε η ώρα να επιστρέφουν από τη βοσκή, το λιοντάρι δεν έβρισκε πουθενά το γαϊδουράκι· θλιμμένο που έχασε το γαϊδουράκι, γύρισε καταστενοχω-ρημένο στη Λαύρα και στάθηκε με κατεβασμένο το κε-φάλι μπρος στον άββα Γεράσιμο. Βλέποντάς το έτσι, ο Γέ-ροντας νόμιζε ότι είχε φάει το γαϊδουράκι, οπότε του λέει:

—Πού είναι ό γάιδαρος;

Το λιοντάρι άκουγε, και, σαν να ήταν άνθρωπος, στε-κόταν σιωπηλά και είχε από ντροπή κατεβασμένο το κεφάλι. Τότε του λέει ο Γέροντας:

—Ωστε τον έφαγες εσύ τον γαΐδαρο, ε; Ας είναι ευ-λογημένο το όνομα του Κυρίου. Όμως, από τώρα και πέρα, το έργο που έκαμνε ο γαΐδαρος θα το κάνεις εσύ.

Και από τότε, κατά την εντολή του Γέροντα, το λιον-τάρι κουβαλούσε στο σαμάρι τις τέσσερις στάμνες και μετέφερε απ' το ποτάμι το νερό στη Λαύρα.

Μια μέρα ήρθε στη Λαύρα ένας στρατιωτικός να προσ-ευχηθεί και να ιδεί και τον άγιο Γέροντα· και βλέποντας το λιοντάρι να κουβαλάει το νερό, ρώτησε κ' έμαθε τα διατρέξαντα, και θέλησε να βοηθήσει. Έβγαλε κ' έδωσε στους μοναχούς τρία νομίσματα για ν' αγοράσουν έναν άλλο γαΐδαρο να κουβαλάνε το νερό, κ' έτσι να λευτερώ-σουν το λιοντάρι από αυτή την εργασία. Έτσι κ' έγινε.

Εν τω μεταξύ, λίγον καιρό μετά την απελευθέρωση του λιονταριού, ο καμηλιέρης εκείνος που είχε κλέψει το γαΐδαρο, περνούσε από κείνα τα μέρη για να πάει στα Ιεροσόλυμα να πουλήσει πάλι το στάρι του, κ' είχε μαζί του και τον κλεμμένο γαΐδαρο. Περνώντας, λοιπόν, από τον άγιον Ιορδάνη ο καμηλιέρης έτυχε να συναντήσει το λιοντάρι· και βλέποντάς το, φοβήθηκε, άφησε τις καμήλες φορτωμένες κ' έφυγε! Το λιοντάρι, που γνώρισε το γαΐδαρο, τον καλό του σύντροφο άλλοτε, πήγε κοντά, και, κατά την παλιά του συνήθεια, δαγκώνοντας το κα-πίστρι με το στόμα του, τον οδήγησε, μαζί με τις τρεις καμήλες, στη Λαύρα. Με χαρούμενα ξεφωνητά και κραυγές, μια που βρήκε τον γαΐδαρο που είχε χάσει, πήγε κατευθείαν στον άγιο Γέροντα, ο οποίος νόμιζε πως τον γαΐδαρο τον είχε φάει το λιοντάρι. Τότε κατάλαβε ο Γέροντας, ότι άδικα είχε συκοφαντηθεί το λιοντάρι, πως τάχα είχε φάει τον γαΐδαρο. Χαϊδεψε το λιοντάρι και του έδωσε το όνομα Ιορδάνης. Κι' έμεινε, αχώριστος κοντά στον άγιο Γέροντα, εκεί στη Λαύρα το λιοντάρι Ιορδά-νης, άλλα πέντε χρόνια.

Όταν ο άγιος γέροντας, ο αββάς Γεράσιμος, ανα-παύτηκε εν Κυρίω κι' ενταφιάστηκε από τους πατέρες της Λαύρας, το λιοντάρι κατά θεία οικονομία δεν βρι-σκόταν στο μοναστήρι. Ύστερα από λίγο καιρό γύρισε το λιοντάρι και αναζητούσε τον άγιο Γέροντα. Ο υποτακτικός του Γέροντα και ο αββάς Σαββάτιος, βλέποντάς το να τον αναζητεί, του λένε:

—Ιορδάνη, ο Γέροντας μας αναπαύτηκε εν Κυρίω και μας άφησεν ορφανούς· έλα, όμως, να φας εσύ, όπως πρώτα.

Ωστόσο, το λιοντάρι δεν ήθελε να φάει, και ολοένα γύριζε τα μάτια του πότε από δω και πότε από κει, ζη-τώντας να δει τον Γέροντα, βογγώντας μεγαλόφωνα και μην υποφέροντας την απουσία του αββά Γερασίμου. Τότε ο αββάς Σαββάτιος και οι άλλοι πατέρες, χαϊδεύοντας την πλάτη του λιονταριού, του έλεγαν:

—Ιορδάνη, ο Γέροντάς μας έφυγε και πήγε στους κόλπους του Κυρίου, αφήνοντάς μας όλους ορφανούς...

Όμως, παρ' όλ' αυτά που του έλεγαν, για να τον παρηγορήσουν, δεν μπορούσαν να σταματήσουν τα βογγητά και τους κλαυθμηρισμούς του· και όσο αυτοί με τα λόγια ενόμιζαν πως θα γιατρέψουν την πληγή του και θα μεταβάλουν τη διάθεσή του, τόσο το λιοντάρι μούγ-κριζε πιο δυνατά και έβαζε πιο ισχυρά βογγητά, δείχνον-τας με τα βογγητά, με το πρόσωπο και με τα μάτια, τη λύπη που τον συγκλόνιζε καθώς δεν έβλεπε τον Γέρον-τα. Τότε του λέγει ο αββάς Σαββάτιος:

—Ιορδάνη, μια και δεν μας πιστεύεις, έλα μαζί μου για να σου δείξω πού βρίσκεται

ο Γέροντάς μας.

Και παίρνοντας το λιοντάρι, το πήγε στο μνήμα όπου είχαν θάψει τον αββά Γεράσιμο.

Η απόσταση από την εκκλησία θα ήταν γύρω στο μισό μίλι. Όταν έφτασαν, ο αββάς Σαββάτιος στάθηκε πάνω απ' τον τάφο του αββά Γερασίμου, και λέει στο λιοντάρι:

—Να, εδώ βρίσκεται ο Γέροντάς μας, Ιορδάνη, και γονάτισε μπρός τον τάφο ευλαβικά ο αββάς Σαββάτιος.

Και μόλις είδε το λιοντάρι τον αββά Σαββάτιο να βά-ζει μετάνοια, άρχισε να χτυπά το κεφάλι του στο χώμα, μουγκρίζοντας, κι αμέσως έμεινε άφωνο και νεκρό, επά-νω στον τάφο του Γέροντα.

Κι αυτό, βέβαια, έγινε, όχι γιατί το λιοντάρι αυτό είχε λογική ψυχή, μα για να μας φανερώσει, πως ο Θεός αντιδοξάζει και αμείβει όσους τον δοξάζουν με το βίο τους· και, ακόμη, να μας δείξει πόσην υποταγή κι υπακοή είχαν τ' άγρια θηρία στον Αδάμ πριν εκείνος παρα-κούσει την εντολή του Θεού και χάσει την τρυφή και την απόλαυση του Παραδείσου.

(Π. Β. Πάσχου, Αγγελολόκος έρημος, εκδ. Αρμός, σ. 155-159).